

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľov **1/ MUDr. I. H., 2/ JUDr. E. H.**, zastúpených Mgr. Ľ. Š., advokátom v N., , proti odporcovi **L.**, IČO: X., zastúpenému

Mgr. M. J., advokátom v N., , **o zaplatenie 3 020,65 € s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde Nitra pod sp.zn. 18 C 61/2001, o dovolaní navrhovateľov 1/, 2/ proti rozsudku Krajského súdu v Nitre z 15. februára 2011, sp.zn. 6 Co 272/2010, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie navrhovateľov 1/, 2/ **o d m i e t a .**

Odporcovi náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Nitra rozsudkom zo 4. mája 2010, č.k. 18 C 61/2001-565 zamietol návrh, ktorým sa navrhovatelia 1/, 2/ od odporcu domáhali zaplatenia sumy 91 000 Sk (3 020,65 €) istiny s príslušenstvom. Odporcovi priznal náhradu trov konania vo výške 100 %. Mal za preukázané, že medzi účastníkmi konania došlo k uzavretiu zmluvy o dielo, na základe ktorej mal odporca pre navrhovateľov 1/, 2/ vybudovať tenisový kurt a navrhovatelia 1/, 2/ mali zaplatiť za vykonané dielo cenu. Táto skutočnosť bola preukázaná výsluchom účastníkov konania, pričom navrhovateľka 2/ poskytla odporcovi zálohu 4 979,09 €. Súd prvého stupňa mal za to, že odporca pre navrhovateľov 1/, 2/ vykonal horizontálne a vertikálne vytýčenie hrubej hracej plochy za cenu 49,79 €, ďalej vykonal dovoz, sušenie, triedenie, drvenie antuky za sumu 1 371,24 €. Navrhovatelia 1/, 2/ súhlasili a potvrdili dodávku antuky netriedenej za sumu 489,94 €, bola vykonaná doprava antuky za sumu 370,07 € a za sumu 88,82 €, ako i doprava antuky za sumu 23,90 €. V tejto časti bolo konanie zastavené pre späťvzatie návrhu.

Doprava škváry netriedenej a umelých čiar bola tiež v konaní preukázaná, keď odporca preukázal, že predmetné čiary zakúpil 10. apríla 2000, pre navrhovateľa 1/ položil jeden kus čiar a účtoval taktiež iba jeden kus. V rámci konania bolo preukázané, že ručne odkopal odvoz zeminy, ako i ručný výkop základov, pätiiek stĺpov oplotenia bol vykonaný odporcom, čo bolo zaznamenané v denníku prác, a bolo to preukázané, i keď nepriamo výpoveďou svedka H., ktorý videl odporcu pracovať na stavbe. Odporca preukázal, že mal náklady spojené s obstaraním škváry a to predložením záznamov o prevádzke nákladného motorového vozidla, ako aj príjmovými a výdavkovými pokladničnými dokladmi, preukázal, že predmetnú škváru vytriedil, skladoval, čo potvrdil i svedok M.. Odporca tiež preukázal, že na základe nájomnej zmluvy uzatvorenej s H. uhradil sumu 464,71 € titulom nájomného. Súd prvého stupňa konštatoval, že celková záloha, ktorá bola zložená navrhovateľmi 1/, 2/ odporcovi vo výške 4 979,09 € bola v plnej výške spotrebovaná na účel realizácie tenisového kurtu pre navrhovateľov 1/, 2/, a preto návrh v celom rozsahu zamietol. Tvrdenia navrhovateľov 1/, 2/, že stavebné práce mali vykonávať svojpomocne za účasti robotníkov z Ukrajiny, neboli preukázané. O náhrade trov konania rozhodol súd prvého stupňa podľa § 151 ods. 7 O.s.p. tak, že určil výšku náhrady trov konania percentom 100 %, pričom po právoplatnosti rozhodnutia rozhodne o výške náhrady trov konania samostatným uznesením.

Krajský súd v Nitre na odvolanie navrhovateľov 1/, 2/ rozsudkom z 15. februára 2011, sp.zn. 6 Co 272/2010 napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny v zmysle § 219 ods. 1, 2 O.s.p. potvrdil. Odporcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. V celom rozsahu sa stotožnil so skutkovými a právnymi závermi prvostupňového súdu. Mal za to, že súd prvého stupňa správne zistil skutkový stav veci, vyvodil z neho správne skutkové závery a vec správne posúdil po právnej stránke. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že z obsahu odvolania navrhovateľov 1/, 2/ vyplýva, že namietali nesprávne zistenie skutkového stavu a nesprávne právne posúdenie. Navrhovatelia 1/, 2/ v odvolaní uvádzali úplne nové skutkové dôvody, ktoré neuvádzali v priebehu celého konania. Tvrdili, že odporca mal plniť pri výstavbe tenisového kurtu iba funkciu subdodávateľa pri jednotlivých etapách výstavby. Uvedená skutočnosť je úplne novým zdôvodnením nároku navrhovateľov 1/, 2/. V priebehu konania navrhovatelia 1/, 2/ ústne pred súdom prvého stupňa i v písomných vyjadreniach uvádzali, že došlo k uzavretiu zmluvy o dielo. Najmä z výpovede navrhovateľky 2/ vyplynulo, že medzi účastníkmi bola uzatvorená zmluva o dielo. Odvolací súd je viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania. V odvolaní boli vytýkané vady konania a nesprávne zistený skutkový stav. Odvolací súd nezistil žiadne vady konania, poukázal na to, že vytknuté vady

nie sú vadami konania, ale spôsob vykonávania dokazovania. Odvolací súd je viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvého stupňa. Mal za to, že v konaní bolo dostatočne preukázané, že odporca vykonal pre navrhovateľov 1/, 2/ práce uvedené v súpise prác a že cena prác a cena materiálu použitého na vybudovanie tenisového kurtu plne pokryla navrhovateľmi 1/, 2/ zloženú zálohu vo výške 150 000 Sk. Navrhovatelia 1/, 2/ sa bránili i tým, že nebola splnená edičná povinnosť odporcu vydať potvrdenie o prijatí objednávky. Ich obrana podľa odvolacieho súdu neobstojí, pretože zmluva o dielo môže byť uzatvorená i ústne a nesplnenie edičnej povinnosti nie je dôkazom, že zmluva nebola uzatvorená, prípadne, že ak bola uzatvorená, nesplnenie edičnej povinnosti ju robí neplatnou. Navrhovatelia 1/, 2/ až v odvolaní začali tvrdiť, že malo ísť o nejaké čiastkové overenia pre odporcu pri budovaní tenisového kurtu, resp. objednávky menšieho rozsahu. Ich tvrdenia počas niekoľkoročného konania sa rôznili. Skutočnosti uvedené navrhovateľmi 1/, 2/ v odvolaní nie sú podľa odvolacieho súdu dôvodné. O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 224 ods. 1 v spojení s § 151 ods. 2 O.s.p.

Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu „v plnom rozsahu“ podali dovolanie navrhovatelia 1/, 2/, ktorí navrhli rozsudok odvolacieho súdu, ako aj rozsudok súdu prvého stupňa zrušiť a vec vrátiť prvostupňovému súdu na ďalšie konanie. Prípustnosť dovolania odôvodnili ustanovením § 241 ods. 2 písm. b/, c/ O.s.p. a § 237 písm. f/ O.s.p., tvrdiac, že postupom súdu im bola odňatá možnosť konať pred súdom. Za takú vadu označili skutočnosť, že odvolací súd rozhodol vo veci bez nariadenia pojednávania, a to napriek potrebe zopakovania, resp. doplnenia dokazovania vykonaním dôkazov, ktoré boli účastníkmi navrhované a ktoré prvostupňový súd nevykonal. Mali za to, že odvolací súd mal dokazovaním zistiť najmä rozsah a čas údajných prác vykonaných odporcom. Namietali, že odvolací súd potvrdzujúcim rozsudkom prevzal pochybenie prvostupňového súdu spočívajúce v porušení ustanovení o dokazovaní nezisťovaním skutočností rozhodných pre posúdenie veci, hoci tieto boli tvrdené a na ich preukázanie boli navrhnuté dôkazy, ako aj pochybenie prejavujúce sa v konštatovaní, že navrhovatelia 1/, 2/ neunesli dôkazné bremeno o rozsahu stavebných prác na oplotení pre tenisový kurt, čím súd nesprávne zistil skutkový stav. Taktiež namietali nelogické vyhodnotenie dôkazov predkladaných odporcom a nesprávnu interpretáciu ustanovenia § 642 ods. 1 Občianskeho zákonníka. V dôvodoch dovolania rozoberali skutkový a právny stav veci.

Odporca sa k dovolaniu navrhovateľov 1/, 2/ nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podali včas účastníci konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), skúmal najskôr to, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť dovolaním (§ 236 a nasl. O.s.p.), a bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) dospel k záveru, že dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, voči ktorému takýto opravný prostriedok nie je prípustný.

Podľa ustanovenia § 236 ods. 1 O.s.p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

V prejednávanej veci odvolací súd rozhodol rozsudkom. V zmysle ustanovenia § 238 O.s.p. platí, že ak dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, vydanému v tejto procesnej forme, je prípustné, ak je ním napadnutý zmeňujúci rozsudok (§ 238 ods. 1 O.s.p.) alebo rozsudok, potvrdzujúci rozsudok súdu prvého stupňa, avšak len vtedy, ak odvolací súd v jeho výroku vyslovil, že je dovolanie prípustné, pretože po právnej stránke ide o rozhodnutie zásadného významu alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O.s.p. (§ 238 ods. 3 O.s.p.).

V danej veci rozsudok odvolacieho súdu nevykazuje znaky rozsudku uvedeného v § 238 ods. 1 a 3 O.s.p., pretože nejde o zmeňujúci, ale potvrdzujúci rozsudok, vo výroku ktorého odvolací súd nevyslovil, že je dovolanie proti nemu prípustné a nejde ani o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O.s.p. Dovolanie nie je prípustné ani podľa ustanovenia § 238 ods. 2 O.s.p. z dôvodu, že dovolací súd vo veci doposiaľ nerozhodoval.

S prihliadnutím na ustanovenie § 242 ods. 1 veta druhá O.s.p., ukladajúce dovolaciemu súdu povinnosť prihliadnuť vždy na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 O.s.p. (či už to účastník namieta alebo nie) neobmedzil sa Najvyšší súd Slovenskej republiky len na skúmanie prípustnosti dovolania smerujúceho proti rozsudku podľa § 238 O.s.p., ale sa zaoberal aj otázkou, či dovolanie nie je prípustné podľa § 237 O.s.p. Uvedené zákonné ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu (rozsudku alebo uzneseniu), ak konanie, v ktorom bolo vydané, je postihnuté niektorou zo závažných

procesných väd vymenovaných v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia (ide tu o nedostatok právomoci súdu, spôsobilosti účastníka, prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, ak sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, prípad odňatia možnosti účastníka pred súdom konať a prípad rozhodovania vylúčeným sudcom alebo nesprávne obsadeným súdom). Existenciu žiadnej podmienky prípustnosti dovolania uvedenej v tomto zákonom ustanovení dovolací súd nezistil.

So zreteľom na navrhovateľmi 1/, 2/ tvrdený dôvod prípustnosti dovolania sa Najvyšší súd Slovenskej republiky osobitne zameril na otázku opodstatnenosti tvrdenia, že v prejednávanej veci im súdom bola odňatá možnosť pred ním konať (§ 237 písm. f/ O.s.p.).

Odňatím možnosti konať sa v zmysle uvedeného ustanovenia rozumie taký závadný procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia tých jeho procesných práv, ktoré mu Občiansky súdny poriadok priznáva za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov.

Predmetnému dôvodu dovolania sú vlastné tri pojmové znaky : 1/ odňatie možnosti konať pred súdom, 2/ to, že k odňatiu možnosti konať došlo v dôsledku postupu súdu, 3/ možnosť konať pred súdom sa odňala účastníkovi konania. Vzhľadom k tej skutočnosti, že zákon bližšie v žiadnom zo svojich ustanovení pojem odňatie možnosti konať pred súdom nešpecifikuje, pod odňatím možnosti konať pred súdom je potrebné vo všeobecnosti rozumieť taký postup súdu, ktorý znemožňuje účastníkovi konania realizáciu procesných práv a právom chránených záujmov, priznaných mu Občianskym súdnym poriadkom na zabezpečenie svojich práv a oprávnených záujmov.

O vadu, ktorá je z hľadiska § 237 písm. f/ O.s.p. významná, ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne s ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva, ktoré mu právny poriadok priznáva. O taký prípad v prejednávanej veci nejde z dôvodu, že súdy pri prejednávaní a rozhodovaní vecí postupovali v súlade s právnymi predpismi a navrhovateľom 1/, 2/ neznemožnili uplatniť procesné práva priznané im právnym poriadkom na zabezpečenie ich práv a oprávnených záujmov.

K odňatiu možnosti navrhovateľov 1/, 2/ pred súdom konať malo podľa ich názoru dôjsť tým, že odvolací súd rozhodol vo veci bez nariadenia pojednávania a to napriek potrebe

zopakovania, resp. doplnenia dokazovania vykonaním dôkazov, ktoré boli účastníkmi navrhované a ktoré prvostupňový súd nevykonal.

Podľa § 214 ods. 1 O.s.p. na prejednanie odvolania proti rozhodnutiu vo veci samej nariadi predseda senátu odvolacieho súdu pojednávanie vždy, ak a/ je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, b/ súd prvého stupňa rozhodol podľa § 115a bez nariadenia pojednávania, c/ to vyžaduje dôležitý verejný záujem.

Podľa § 214 ods. 2 O.s.p. v ostatných prípadoch možno o odvolaní rozhodnúť aj bez nariadenia pojednávania.

Z dikcie ustanovenia § 214 ods. 1 O.s.p. vyplýva, že na prejednanie odvolania, ktoré smeruje proti rozhodnutiu vo veci samej, musí predseda senátu nariadiť pojednávanie okrem iného aj vtedy, ak je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie. Či v konkrétnom prípade je nevyhnutné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, je však vecou úvahy odvolacieho súdu a nie účastníkov konania. Ak odvolací súd dospeje k záveru, že súd prvého stupňa náležitým spôsobom zistil skutkový stav veci a preto nie je potrebné dokazovanie zopakovať alebo doplniť, nič mu nebráni (ak nejde o ostatné dva v zákone vymenované prípady) o odvolaní rozhodnúť bez nariadenia pojednávania.

Z obsahu spisu vyplýva, že v posudzovanej veci odvolací súd považoval skutkové zistenia súdu prvého stupňa za úplné a ich právne posúdenie za správne. Nepovažoval preto za potrebné súdom prvého stupňa vykonané dokazovanie zopakovať alebo dokazovanie doplniť, o čom rozhodnúť je v jeho plnej kompetencii. Odvolací súd teda v danom prípade nepostupoval v rozpore so zákonom, keď na prejednanie odvolania nenariadil odvolacie pojednávanie.

Vzhľadom na vyššie uvedené Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k právnenému záveru, že tým, že odvolací súd vo veci nenariadil odvolacie pojednávanie v zmysle ustanovenia § 214 ods. 1, 2 O.s.p. nebola navrhovateľom 1/, 2/ odňatá možnosť konať pred súdom v zmysle ustanovenia § 237 písm. f/ O.s.p. Nedošlo k znemožneniu realizácie ich procesných práv, priznaných im v občianskom súdnom konaní za účelom obhájenia ochrany ich práv a právom chránených záujmov. Dovolací súd poukazuje na tú skutočnosť, že za postup súdu odnímajúci účastníkovi konania možnosť konať pred súdom v zmysle

citovaného zákonného ustanovenia, nie je možné považovať postup súdu v súlade s príslušnými procesnými ustanoveniami. Nedošlo preto k závadnému procesnému postupu súdu, ktorým by sa navrhovateľom 1/, 2/ znemožnila realizácia ich procesných práv, priznaných im v občianskom súdnom konaní za účelom obhajúania a ochrany ich práv a právom chránených záujmov v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p.

K námietke navrhovateľov 1/, 2/, týkajúcej sa nedostatkov pri vykonaní a hodnotení dôkazov súdmi, dovolací súd uvádza, že táto námietka navrhovateľov 1/, 2/ nie je dôvodná, pretože súd nie je viazaný návrhmi účastníkov na vykonanie dokazovania a nie je povinný vykonať všetky navrhnuté dôkazy. Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z nich budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdu (§ 120 ods. 1 O.s.p.) a nie účastníka konania. Ak súd v priebehu konania nevykoná všetky navrhované dôkazy, nezakladá to vadu konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p., lebo to nemožno považovať za odňatie možnosti konať pred súdom (R 125/1999, R 6/2000).

V zmysle § 132 O.s.p. dôkazy hodnotí súd podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli účastníci. Nesprávne vyhodnotenie dôkazov nie je vadou konania v zmysle § 237 O.s.p. Pokiaľ súd nesprávne vyhodnotí niektorý z vykonaných dôkazov, môže byť jeho rozhodnutie z tohto dôvodu vecne nesprávne, no táto skutočnosť ešte sama osebe nezakladá prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O.s.p. (pre úplnosť treba dodať, že nesprávne vyhodnotenie dôkazov nie je samostatným dovolacím dôvodom ani vtedy, keď je dovolanie procesne prípustné – vid' § 241 ods. 2 písm. a/ až c/ O.s.p.).

Pokiaľ ide o námietku navrhovateľov 1/, 2/ spochybňujúcu úplnosť zistenia skutkového stavu veci, či správnosť skutkových zistení, treba uviesť, že v zmysle ustanovenia § 241 ods. 2 O.s.p. dôvodom dovolania nemôže byť samo osebe nesprávne skutkové zistenie. Dovolanie totiž nie je „ďalším“ odvolaním, ale je mimoriadnym opravným prostriedkom určeným na nápravu len výslovne uvedených procesných (§ 241 ods. 2 písm. a/ a b/ O.s.p.) a hmotnoprávnych (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.) väd. Preto sa dovolaním nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi prvého a druhého stupňa, ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania. Ťažisko dokazovania je totiž v konaní pred súdom prvého stupňa a jeho skutkové závery je oprávnený dopĺňať, prípadne korigovať len odvolací súd,

ktorý za tým účelom môže vykonávať dokazovanie (§ 213 O.s.p.). Dovolací súd nie je všeobecnou treťou inštanciou, v ktorej by mohol preskúmať akékoľvek rozhodnutie súdu druhého stupňa. Preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení, a to ani v súvislosti s právnym posúdením veci, nemôže dovolací súd už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený bez ďalšieho prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože – na rozdiel od súdu prvého stupňa a odvolacieho súdu – nemá možnosť podľa zásad ústnosti a bezprostrednosti v konaní o dovolaní tieto dôkazy sám vykonávať, ako je zrejmé z obmedzeného rozsahu dokazovania v dovolacom konaní podľa ustanovenia § 243a ods. 2, in fine O.s.p. (arg. „dokazovanie však nevykonáva“).

Navrhovatelia 1/, 2/ v dovolaní namietajú, že konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.).

Iná vada konania je procesná vada, ktorá na rozdiel od väd taxatívne vymenovaných v § 237 O.s.p. nezakladá zmätočnosť rozhodnutia. Je právne relevantná, ak mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Z hľadiska dovolateľmi 1/, 2/ tvrdenej existencie tzv. inej vady konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p. treba uviesť, že dovolací súd môže pristúpiť k posúdeniu opodstatnenosti tvrdenia o tomto dovolacom dôvode až vtedy, keď je dovolanie z určitého zákonného dôvodu prípustné (o tento prípad ale v prejednávanej veci nejde).

Navrhovatelia 1/, 2/ ako dovolací dôvod ďalej uvádzajú, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (dovolací dôvod podľa § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.).

Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Treba uviesť, že nesprávne právne posúdenie veci (omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav) je síce relevantným dovolacím dôvodom, samo o sebe ale prípustnosť dovolania nezakladá (nemá základ vo vade konania v zmysle § 237 O.s.p. a nespôsobuje zmätočnosť rozhodnutia).

I keby teda tvrdenia dovolateľov 1/, 2/ boli opodstatnené, nimi uvádzané skutočnosti by mali za následok vecnú nesprávnosť napadnutého rozhodnutia, nezakladali by ale prípustnosť dovolania podľa § 237 O.s.p. V dôsledku toho by posúdenie, či odvolací súd použil na zistený skutkový stav správny právny predpis a či ho aj správne aplikoval, prichádzalo do úvahy až vtedy, keby dovolanie bolo procesne prípustné. O taký prípad ale v danej veci nejde.

Z dovolania navrhovateľov 1/, 2/ vyplýva, že napádajú rozsudok odvolacieho súdu v plnom rozsahu, teda aj v časti týkajúcej sa výroku o trovách konania. Pokiaľ ide o túto časť rozhodnutia odvolacieho súdu, prípustnosť dovolania treba posudzovať podľa § 239 O.s.p., a nie podľa § 238 O.s.p. Ide totiž o rozhodnutie, ktoré má povahu uznesenia v zmysle § 167 ods. 1 veta druhá O.s.p., a to aj v prípade, že je pojaté do rozsudku vo veci samej. Ani v takom prípade nezmení rozhodnutie o trovách konania svoju procesnú povahu, a preto z hľadiska prípustnosti dovolania treba na neho hľadieť ako na uznesenie. Ustanovenie § 239 ods. 3 O.s.p. ale výslovne ustanovuje, že predchádzajúce odseky 1 a 2 (prípúšťajúce dovolanie proti uzneseniu odvolacieho súdu) neplatia, ak ide o uznesenie o trovách konania.

Vzhľadom na uvedené možno preto zhrnúť, že v danom prípade prípustnosť dovolania nemožno vyvodiť z ustanovenia § 238 O.s.p., § 239 O.s.p., a iné vady konania v zmysle § 237 O.s.p. neboli dovolacím súdom zistené. Preto Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie navrhovateľov 1/, 2/ v súlade s § 218 ods. 1 písm. c/ v spojení s § 243b ods. 5 O.s.p., ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok neprípustný, odmietol. Pritom, riadiac sa právnou úpravou dovolacieho konania, nezaoberal sa napadnutým rozsudkom odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

V dovolacom konaní úspešnému odporcovi vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti navrhovateľom 1/, 2/, ktorí úspech nemali (§ 243b ods. 5 O.s.p v spojení s § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 O.s.p.). Najvyšší súd Slovenskej republiky mu však žiadne trovy dovolacieho konania nepriznal z dôvodu, že nepodal návrh na ich priznanie.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 1. marca 2012

JUDr. Vladimír M a g u r a, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Dagmar Falbová